

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum religiosi teneantur ad omnia consilia? 2

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

uxorem occiderat, vt potius monasterium ingredia-
tur, quod dicit esse melius & leuius, quam quod pœ-
nitentiam publicam agat remanendo in seculo.

ARTIC. II.

Virum quilibet religiosus teneatur ad omnia consilia?

385

Ad secundum sic proceditur. Videtur, quod quili-
bet religiosus teneatur ad omnia consilia. Qui-
cumque enim profiteretur statum aliquem, teneatur ad
ea quæ illi statui conueniunt. Sed quilibet religiosus
profiteretur statum perfectionis. Ergo quilibet religio-
sus teneatur ad omnia consilia, quæ ad perfectionis sta-
tum pertinent.

4. d. 1. q.

2. a. 6. q.

2. ad 3.

¶ 2. Præterea, Greg. † dicit super Ezech. quod il-
le qui præsens seculum deserit, & agit omnia bona,
quæ valet, quasi iam Aegypto derelicta, sacrificium
præbet in eremo. Sed deserere seculum, specialiter
pertinet ad religiosos. Ergo etiam eorum est agere
omnia bona quæ valent. Et ita videtur, quod quilibet
eorum teneatur ad omnia consilia implenda.

ho. 20. a

med.

¶ 3. Præterea; Si non requiritur ad statum perfe-
ctionis, quod aliquis omnia consilia impleat, sufficiens
esse videtur, si quædam consilia impleat. Sed hoc fal-
sum est: quia multi in seculari vita existentes aliqua
consilia implent, vt patet de his qui continentiam ser-
uant. Ergo videtur, quod quilibet religiosus, qui est in
statu perfectionis, teneatur ad omnia quæ sunt perfe-
ctionis. Huiusmodi autem sunt omnia consilia.

Sed contra, ad ea quæ sunt supererogationis, non
teneatur aliquis nisi ex propria obligatione. Sed non
quilibet religiosus obligat se ad omnia, sed ad aliqua
determinata: quidam ad hæc, quidam ad illa. Non
ergo omnes tenentur ad omnia.

RESPONDEO dicendum, quod ad perfeccio-
nem aliquid pertinet tripliciter. Vno modo, essen-
tialiter. Et sic, sicut supra dictum est *, ad perfeccio-
nem pertinet perfecta obseruantia præceptorum cha-
ritatis. Alio modo ad perfectionem pertinet aliquid
consequenter: sicut illa quæ consequuntur ex perfe-
ctione

q. 184. a.

3.

T. I.
undum hoc
libere aliqua
. Sed quod
deputet, ad
pra dictum
ad religio-
ficiorum,
oria; sed etiã
d referuntur
r actus reli-
viam suam
eligionem
ioia quam
perfectionis
um est, † re-
tione finis.
a religione,
em tendit.
is esse, &c.
pro diuini
tempore,
omnino per-
dei adduce-
in religione
incipiens;
status prin-
dipiscendam
impedimenta
imentis per-
occafiones
as. Vnde
catorum ex-
est conue-
egretis †
uidam, qui
vixit

atione charitatis: puta, quod aliquis maledicenti benedicat, & alia huiusmodi impleat. Quæ etiam secundum præparationem animi sint in præcepto, ut scilicet impleantur quando necessitas requirit: tamen ex superabundantia charitatis procedit, quod etiam præter necessitatem quandoque talia impleantur. Tertio modo, pertinet aliquid ad perfectionem instrumentaliter, & dispositiue: sicut paupertas, continentia, abstinencia, & alia huiusmodi. Dicitur est autem * quod ipsa perfectio charitatis est finis illius religionis. Status autem religionis, est quedam disciplina vel exercitium ad perfectionem perueniendi: ad quam quidem aliqui peruenire nituntur exercitijs diuersis, sicut etiam medicus ad sanandum vni potest diuersis medicamentis. Manifestum est autem quod ille, qui operatur ad finem, non ex necessitate conuenit, quod iam assecutus sit finem, sed requiritur quod per aliquam viam tendat ad finem. Et ideo ille qui statum religionis assumit, non tenetur habere perfectam charitatem, sed tenetur ad hoc tendere & operam dare, ut habeat charitatem perfectam. Et eadem ratione non tenetur ad hoc, quod illa impleat quæ ad perfectionem charitatis consequuntur. Tenetur autem ut ad ea implenda intendat: contra quod facit contemnit. Unde non peccat si ea prætermitat, sed si ea contemnat. Similiter etiam non tenetur ad omnia exercitia, quibus ad perfectionem peruenitur, sed ad illa quæ determinare sunt ei taxata secundum regulam, quam professus est.

Ad primum ergo dicendum, quod ille qui transit ad religionem, non proficitur se esse perfectum, sed proficitur se adhibere studium ad perfectionem consequendam. Sicut etiam ille qui intrat scholas, non proficitur se scientem, sed proficitur se studentem ad scientiam acquirendam. Unde sicut Augustinus dicit in 8. * de Ciuitate Dei, Pythagoras noluit se sapientem profiteri, sed sapientie amatorem. Et ideo religiosus non est trans-

li. 8. c. 2.
non mult
in a pri.

gresso
contem
Ad
Deum
qua to
mitti r
termin
dum
cula
sunt. C
Quod
rare. E
di, quo
potest
dum
quem
Ad
qua si
retur
prium
di face
nis. E
giosu
busdan
termit
laribus
omnia

Vtra

AD
nis. Ne
illud q
linqua
Cor. 8
dicens
accept
Se

gressor professionis, si non sit perfectus, sed solum si contemnat ad perfectionem tendere.

Ad secundum dicendum, quod sicut diligere Deum ex toto corde tenentur omnes, est tamen aliqua totalitas perfectionis, quæ sine peccato prætermitti non potest, aliqua autem quæ sine peccato prætermittitur, dum tamen desit contemptus, ut supra dictum * est: ita etiam omnes tam religiosi, quam seculares tenentur aliquammodo facere quicquid boni possunt. Omnibus enim communiter dicitur Ecclesiast. 9. Quodcumque facere potest manus tua, instanter operare. Est tamen aliquis modus hoc præceptum implendi, quo peccatum vitatur, scilicet, si homo faciat quod potest, secundum quod requirit conditio sui status, dummodo contemptus non adsit agendi meliora: per quem animus firmatur contra spiritualem profectum.

q. 184. a.
2 ad 3.

Ad tertium dicendum, quod quædam consilia sunt, quæ si prætermitterentur, tota vita hominis implicaretur negotijs secularibus: puta, si quis haberet proprium, vel matrimonio uteretur, aut aliquid huiusmodi faceret, quod pertinet ad essentialia vota religionis. Et ideo ad omnia talia consilia observanda religiosi tenentur. Sunt autem quædam consilia de quibusdam melioribus particularibus actibus, quæ prætermitti possunt absque hoc, quod vita hominis secularibus actibus implicetur. Vnde non oportet, quod ad omnia talia religiosi teneantur.

ARTIC. III.

Utrum paupertas requiratur ad perfectionem religionis?

886

Ad tertium sic proceditur. Videtur, quod paupertas non requiratur ad perfectionem religionis. Nō enim videtur ad statum perfectionis pertinere illud quod illicitè fit. Sed quod homo omnia sua relinquat, videtur esse illicitum. Apostolus enim 2. ad Cor. 8. dat formam fidelibus elemosynas faciendi, dicens, Si voluntas prop̄ta est, secundū id quod habet, accepta est, id est, ut necessaria retineatis. Et postea Sec. Sec. Vol. iij. Tt sub.

Inf. a 4.
cor et ad
1. Et op.
18. c. 7. et
8.